

GEPOLITISEERDE RECHTSGANG IN TRAGEDIE VERNIETIGDE HERTOGIN HEDWIGEPOLDER

De Eerste Kamer had in juli 2008 grote moeite met de vier Scheldeverdragen die Nederland in 2005 met Vlaanderen had gesloten. Het grote twistpunt was de reeds gemaakte afspraak om aan de boorden van de Westerschelde 600 ha landbouwgrond onder zout water te zetten teneinde de staat van de getijdennatuur in de zeearm, die (nooit bewezen) niet meer voldeed aan de Europese Vogel- en Habitatrichtlijn, te verbeteren.

Gebleken was dat in Zeeland ruim negentig procent van de bevolking geen enkele vorm van ontpolderen wenste te accepteren. De meeste fracties in de Senaat waren dan ook van mening dat hieraan onmogelijk voorbij kon worden gegaan. Vooral de in het wetsvoorstel met name genoemde Hertogin Hedwigepolder en het feit dat de eigenaar van de polder op dwingende wijze was voorgeschoteld dat zijn eigendom onherroepelijk zou worden onteigend als er met hem niet op basis van vrijwilligheid te onderhandelen viel.

Daarmee stond de uitkomst van deze lang slepende tragedie in feite op voorhand vast; het was immers algemeen bekend dat de heer [REDACTED] voor geen prijs bereid was de polder af te staan. Zijn grootvader, vader en hijzelf waren door de Vlaamse overheid en het havenbestuur van Antwerpen eerder al gevraagd om de polder te verkopen. Niet voor natuurherstel in de Westerschelde, maar om een uitweg te creëren voor het geldverslindende baggerprobleem (slibdepot) van de haven van Antwerpen en het gebrek aan ruimte voor expansie.

Alle sprekers vielen over het feit dat aan Vlaamse kant al begonnen was met de uitvoering (nieuwe verdieping van de vaargeul) van de afspraken tussen Nederland en Vlaanderen over de toegankelijkheid van de Westerschelde als vaarweg tussen Vlissingen en Antwerpen en het helemaal niet nodig vonden de parlementaire besluitvorming bij de noorderburen af te wachten. Verder weigerde Minister Gerda Verburg te voldoen aan een verzoek van meerdere senatoren klip-en-klaar uit te spreken dat in ieder geval de Hedwigepolder gespaard zou blijven en eerst naar alternatieven gezocht zou worden. Ook op de vraag of ze misschien kon uitleggen waarom in het concept expliciet de Hertogin Hedwigepolder stond opgeschreven voor ontpoldering en geen andere, gaf ze niet-thuis.

Ze zou wel eens bellen met Kris Peeters, toenmalig minister-president van Vlaanderen om ‘in gezamenlijkheid te trachten tot een voor beide partijen aanvaardbaar alternatief te komen’. Pas daarna zou de Eerste Kamer beslissen over daadwerkelijke ratificatie van de Scheldeverdragen: toegankelijkheid, natuurlijkheid en veiligheid.

Alternatieven kwamen er in ruime mate maar toen de Tweede Kamer er met haar over debatteerde werd zij plotseling onwel en leed het debat schipbreuk in een storm van vaagheden en de bewering dat de alternatieven in de verkeerde lade waren terechtgekomen, zodat ze niet meer op tijd geagendeerd konden worden.

Gevolg was dat niet aan de uitdrukkelijke voorwaarde (alternatief voor Hedwigepolder) van de Senaat kon worden voldaan en er derhalve nooit een formele ratificatie heeft plaatsgevonden. De Belgen kregen intussen ruzie met de natuurbeweging, die een derde verdieping van de vaargeul met een gang naar de Raad van State trachtte te blokkeren, tenzij de Hedwigepolder haar zwart op wit cadeau werd gedaan. En zo geschiedde.

In de jaren die volgden laaide de strijd tegen ontpoldering in Zeeland, met name om de Hedwigepolder, zo hoog op dat de naald van het politieke kompas compleet van slag raakte. Intussen hield de eigenaar van de Hedwigepolder voet bij stuk en spaarde, in de steek gelaten door wispelturige en dikwijls leugenachtige politici, kosten noch moeite om zijn positie tot bij de hoogste rechter te bevechten en aan te tonen dat het feitelijke doel van de ontmanteling van zijn polder geen natuurherstel was, maar uitsluitend gebaseerd was op het economisch gewin van Vlaanderen/haven van Antwerpen. Antwerpen misbruikte de natuurlobby om haar doel te bereiken.

Alle rechtszaken van [REDACTED], hoe stevig en plausibel ook, werden op basis van non-argumenten van tafel geveegd. De rechtspraak liet zich van meet af, tot op de dag van vandaag, gewillig politiseren.

Hoogst merkwaardig is dat van de vele procedures die gevoerd zijn, er voor eigenaar [REDACTED] er niet één in zijn voordeel is afgerond. Dat is op z'n minst erg verdacht.

Top-jurist [REDACTED], auteur van het boek 'Als de rechtsstaat faalt' is van mening dat misdadigers door een vormfout moeten kunnen worden vrijgesproken. Waarom is dat niet gebeurd in het geval van [REDACTED]? Hij is/wordt immers voortdurend blootgesteld aan vormfouten, die voortkomen uit het spanningsveld tussen politiek en rechtspraak, fricties aan de rand van de 'trias politica'. De rechtspraak die zich de bewegingen van de politiek laat opdringen of omgekeerd dicteert welke keuzes de politiek moet maken.

Rechters nemen al veel te lang politieke/politiek getinte beslissingen doordat hun denkpatronen vertroebeld zijn door politieke invloeden, inclusief benoemingen van oud-politici in rechtsorganen, die volstrekt onafhankelijk dienen te zijn. De meeste oud-politici zijn dat niet.

In het Hedwige-dossier hebben advocaten en rechters klakkeloos de (kromme) politieke lijn gevolgd en niet of onvoldoende gekeken naar de formele en inhoudelijke correctheid van de kwestie.

Verzoeken aan de Tweede Kamer van oud-Statelid [REDACTED] (schreef drie boeken over de Hedwige-affaire), om een parlementaire ondervraging/onderzoek in te stellen naar de hele gang van zaken, werden telkens doorgeschoven vanwege politieke verwickelingen die op dat moment alle aandacht opeisten.

Bij de Gemeente Hulst, Waterschap Scheldestromen, Rijkswaterstaat en de Provincie Zeeland vroeg hij op grond van de Wet Open Overheid, tekst en uitleg over fundamentele afwijkingen (panoramaheuvel) van het Rijksinpassingsplan (RIP) Hedwigepolder annex Milieu Effect Rapportage (MER). Hij kreeg als antwoord dat die er inderdaad op tal van punten waren, maar ‘wezenlijk zullen bijdragen aan een optimale ruimtelijke invulling’.

Nadat ter hoogte van de Hedwigepolder de hoogste concentraties PFAS/PFOS waren vastgesteld, werd desondanks door toenmalig Minister van Infrastructuur en Waterstaat, Mark Harbers (VVD) toestemming gegeven om de zeedijk door te steken en het zwaar vergiftigde zeewater ongehinderd naar binnen te laten stromen, met ernstige gevolgen ook voor het achterland. Ondanks de vergiftiging van het ontpolderde gebied wordt het niettemin gepropageerd als ‘parel in het grensoverschrijdende Natuurpraktijk Groot-Saeftinghe’, terwijl een schat aan natuurwaarden werd vernietigd.

[REDACTED] deed zowel bij het Openbaar Ministerie in Nederland als in België aangifte tegen dit strafbaar handelen van de overheid en alle betrokken instanties, bedrijven e.d. die verantwoordelijk zijn voor deze vervuiling.

Conclusie uit dit alles: de Hedwigepolder is van [REDACTED] afgepakt, niet om de natuur in de Westerschelde te dienen, maar als opslagplaats van zwaar vervuild slib uit de voorhaven van Antwerpen en om met de aanleg van een dertig meter hoge panoramaheuvel, inclusief horecavoorzieningen als hotel en restaurant en de nodige aanpassingen van de volledige toeleidende infrastructuur, een massale toestroom van natuurliefhebbers aan te trekken.

Waar niemand het over heeft, noch de politiek, noch de media, is dat Vlaanderen per dag een miljoen euro kwijt is aan het baggeren van de vaargeul ter hoogte van de Hedwigepolder. Dat baggerslib wordt nu met de stroom mee automatisch gestockeerd in de afgegraven polder. Vlaanderen heeft het buurland tachtig miljoen euro betaald voor de ontpoldering, maar verdient dat bedrag snel terug door miljoenen aan baggerkosten te besparen.

Over deze ‘duivelsdeal’ wordt met geen woord gerept. Ook niet dat dit proces onherroepelijk leidt tot dezelfde situatie als in het Verdrongen Land van Saeftinghe, dat zo ernstig vergiftigd is dat het grazende vee dood neervalt.

Dat lot wacht ook de gesloopte Hedwigepolder. Volkomen in strijd met het uitgangspunt van de ontpoldering: natuurherstel.

█ tekende beroep aan tegen het vigerende RIP, maar ondanks de vele, zeer valide argumenten, maakte de rechtbank er gehakt van; duidelijk om geen ruzie met de Belgen te krijgen.

Toen het gebied opeens vol liep met PFAS-water in de hoogste concentraties, vroeg █ bij de Raad van State herziening van het RIP. Zijn verzoek werd afgewezen omdat in het 6.000 pagina's tellende document één keer het woord PFOS voorkwam en de deskundigen van █ dit volgens de rechter hadden kunnen weten. En dan te bedenken dat toen nog nooit iemand van PFAS/PFOS-vervuiling had gehoord. Je reinste misleiding dus! Als nu de discussie over de Scheldeverdragen in de senaat nog aan de orde was, zou die ongetwijfeld nooit tot een akkoord kunnen leiden.

Een ander uiterst merkwaardig gegeven is dat █ zich bij de Provincie Zeeland (regisseur van het project) had aangemeld voor de inrichting en het beheer van het ontpolderde gebied. Ook nu stuitte de oud-eigenaar op een afwijzing. Er was feitelijk slechts één kandidaat: de stichting Het Zeeuwse Landschap, de aanstichter van de ontpoldering..

In zijn verzet tegen onteigening had █ al gewezen op de mogelijkheid van zelfrealisatie; de AG ging hierin mee. Als er één eigenaar was die dit kon dan was het █ wel.

Na eindeloos aandringen ging het er op lijken dat het OM de aangifte van █ tegen de PFAS-vervuiling serieus zou gaan behandelen. Maar dat viel tegen. Toen hij aangaf geen genoeg te kunnen nemen met de beslissing van het OM (zie bijlage) werd hem ten langen leste kort te verstaan gegeven, dat eerst de ontwikkelingen van het Parket in België zouden worden afgewacht. Daarna zou hij ervan horen. Waarschijnlijk mikt men op ontmoediging, want sindsdien gebeurt er helemaal niets meer, niet aan Nederlandse kant, maar ook niet in Vlaanderen. Daarmee is ook deze zaak naar het 'stil archief' verwezen. De doofpot staat rood gloeiend!

Nederland wil op geen enkele wijze ruzie met de Belgen. █ en al degenen die hem bijstaan werden/worden stelselmatig het zwijgen opgelegd. █ had/heeft gelijk, maar mocht/mag dit niet krijgen. De hele gang van zaken doet denken aan Russische en Amerikaanse toestanden: rechters die hun oren laten hangen naar de politiek om niet ontslagen te worden en een Provincie Zeeland die bang is voor een conflict met de zuiderburen. Goed nabuurschap is daar het devies. █ werd/wordt daarbij voortdurend gebruikt/misbruikt als zoenoffer.

█ probeert nu een afspraak te maken met OM-topman █, die in een uitgebreid PZC-interview stelt het heel belangrijk te vinden dat de samenleving het vertrouwen in de rechtspraak houdt. Het recht is van

iedereen, stelt hij. De heer [REDACTED], benadeeld eigenaar van een Nederlands stuk grondgebied, kan en mag dus geen uitzondering zijn. Het recht komt ook hem toe en wel op de manier zoals [REDACTED] het bepleit. En dat is niet de manier waarop het familiebezit van de heer [REDACTED] is verkwanseld.

Een tragedie als met de Hertogin Hedwigepolder en hoe de rechtspraak daarmee is omgesprongen, heeft ontegenzeggelijk bijgedragen aan een beduidend verlies van het door [REDACTED] bedoelde vertrouwen, omdat hier onmiskenbaar wetten zijn uitgevoerd op basis van louter politieke afwegingen.

■

(auteur: [REDACTED])